

Η μαρτυρική νήσος Κύναιδος

Επιλογή

Δημήτρης Τζουμάκας

102

Και ξαφνικά η παραλία της Κιμώλου αρχίζει να τρέχει, και φεύγει και την κυνηγάω, «στάσου μωρή, πού με πας; δε θέλω να σε φτάσω, έτσι μπράβο, πίσω στη θέση σου». «Τι είναι αυτό;», με ρωτάει ζεύγος Σουηδών. «Σεισμός μάλλον», λέω και το επιβεβαιώνει το ραδιοφωνάκι: σεισμός 5,9 με επίκεντρο την Αθήνα. «Στη χώρα μου δεν έχει τέτοια», λένε οι Σουηδοί. «Τι να κάνουμε, η χώρα σας είναι πολιτισμένη», λέει ο συγγραφέας του καλοκαιριού.

103

«Δεν έχω καλή άποψη για τον πολιτισμό», λέει ο Σουηδός, «και είμαι αναρχικός». «Εύγε», του λέω, «και μένα μ' ενδιαφέρει το αναρχικό άτομο μέσα στη χειραγωγημένη κοινωνία. Η ταυτότητα και η αναρχία». «Identity is a portrait of self with a background of otherness». Ναι, αλλά η ταυτότητα είναι ένα ιδανικό και η ατομικότητα το μονοπάτι της. «But this path is built on realities that resist identity». I agree, άνθρωπε μου. Κι εγώ φέρνω μέσα μου πληγές, τον αρχέγονο φόβο της ύπαρξης μου, την ντροπή για το κορμί μου, τους δικούς μου σεισμούς.

104

Η Αρετή μιλάει σάτρα πάτρα με τη Σουηδέζα. Και αντιλαμβάνεται ότι οι ξένοι φίλοι μας δεν

είναι ζευγάρι, αλλά αδέρφια. «Δεν κρύβουμε τίποτα», της λέει η Σκανδιναβή, «δεν υπάρχει λόγος να κρύψουμε τίποτα, ή είμαστε ελεύθεροι ή δεν είμαστε. Βέβαια σου κολλάνε την ταμπέλα του διεστραμμένου και του ανώμαλου, μπορεί και να σε φωνάζουν δημόσια αιμομίκτη, αλλά πρέπει να μάθουν όλοι τους να δέχονται και το διαφορετικό και να μην είναι υποκριτές. Δεν πειράζουμε κανένα, δεν εξασκούμε βία ο ένας στον άλλον, αγαπιόμαστε...»

I05

Ο Σουηδός μιλάει σαν να παίζει σκάκι, ο λόγος του στο τέλος είναι ένα γλυπτό. «Κοίτα», μου λέει, «από τη γέννηση μέχρι το θάνατό μας, βομβαρδιζόμαστε από διάφορες δυνάμεις που μας καταπιέζουν και μας φορμάρουν σ' ένα καλούπι, όπου η έκφραση στραγγαλίζεται και οι κανόνες είναι ήδη προσδιορισμένοι από το σύστημα. Καμία από αυτές τις δυνάμεις δεν ενδιαφέρεται για την προσωπική και την ατομική ταυτότητα. Αντίθετα, η κυρίως έμφαση δίνεται στην κοινωνικοποίηση του ατόμου. Κανόνες και κανονισμοί πλεονάζουν μέσα στα κράτη, στις κοινότητες, στις εθνότητες, στη θρησκεία, στην εκπαίδευση και κατευθύνουν όλες τις αξίες, κοινωνικές, ηθικές, πολιτικές και ό,τι άλλο φαντάζεσαι. Γι' αυτό σκέψου ότι όποιος ακουμπάει το χέρι του επάνω μου για να με κυβερνήσει είναι ένας εκμεταλλευτής είναι ένας τύραννος. «I declare him my enemy». «Υποψιάζομαι ότι είσατε ένας Σουηδός θεωρητικός του αναρχισμού, ή ένας αιμομίκτης καλλιτέχνης τουλάχιστον».

I06

Τα τηλέφωνα στην Αθήνα δε λειτουργούν, μαθαίνω τα νέα μέσω Αυστραλίας. Υπάρχουν νεκροί στα καλάσματα και μεγάλες ζημιές. *Χους ην και εις χουν απελεύσει.*

I07

Θα περάσουμε και θα μείνουμε στη Μήλο. Οι νεκροί δεν είναι πολλοί, μας καθησυχάζουν, αλλά υπάρχουν εγκλωβισμένοι. Δεν επιδιώκω να δω τηλεόραση ζωντανούς τους απεγκλωβισμούς, δεν μπορώ το θέαμα της εμπορίας του πόνου, ας αφήσουν τα σωστικά συνεργεία να κάνουν τη δουλειά τους, καλύτερα να μαζέψω βότσαλα.

I08

Η νήσος Μήλος δέχτηκε επιθέσεις πειρατών –όπως όλα τα νησιά των Κυκλάδων– αλλά όταν έπιασαν έναν φοβερό Τούρκο πειρατή, τρεις ώρες τον ψήνανε.

I09

Επίσκεψη στο Λαογραφικό Μουσείο της Πλάκας, της πρωτεύουσας του νησιού. Όμορφα ενθυμήματα: το μαστίγιο του γιατρού Δ. Δημόπουλου. Χειροποίητα σιδερόκαρφα από τον ερειπωμένο ανεμόμυλο του Κ. Αφεντάκη. Φθαρμένες σελίδες λογοτεχνικών βιβλίων στο γραφείο του πιλότου Γιάννη Ρόρη. Δεν υπάρχει όμως το ωραίο συζυγικό κρεβάτι, με τα δαντελένια λευκά σεντόνια, οι δύο μεγάλοι κρίκοι που κρέμονται από το ταβάνι, για να περνάει η σύζυγος τα πόδια της και να υποβοηθείται η σεξουαλική πράξη, όπως συμβαίνει στο Λαογραφικό Μουσείο των Παξών. Εδώ στις μυθιστορηματικές σελίδες του πιλότου, ο ήρωας νυμφίος ήτο δεκαοκταετής νέος, πάντη άτριχος, και η νύφη νεαρά μεν και μηλόχρους, αλλά εντελώς ουδέτερη, άγαρπη και αντιερωτική. Λείπει η φαντασία, ο αισθησιασμός και η

ερωτική κουλτούρα των Ιονίων. Κι αυτή είναι η όλη αλήθεια, δυστυχώς, εξοχότατοι πασάδες, βεζήρηδες, καπεταναίοι, διοικητές σατράπηδες, πράκτορες, μεσάζοντες και κάφροι των Κυκλάδων.

II0

«Ντουλάπα παλιού ξεπεσμένου ξενοδοχείου. Απωθητική-γοητευτική. Έχει τη μυρωδιά γυναικείας επιδερμίδας, γερασμένης, αλλά ακόμη επιθυμητής, «fascinato dissoluzionis». Ceroneti.

III

Σαρακήνικο Μήλου, γυμνά κορμιά, πεταμένα σ' ένα σεληνιακό τοπίο. Μας βγήκε η ψυχή να έρθουμε ίσαμ' εδώ πεζοί από την Πλάκα, την πρωτεύουσα του νησιού. Δεν είμαι εγώ στις φωτογραφίες της Αρετής, ένας υπερόπτης γκόμενος, με ανάποδα φορεμένο τζόκει σαν τενίστας – ένας αφηνιασμένος, παμφάγος, αγριόχοιρος που αδιαφορεί για τα σκάγια. Πού είναι οι φοβίες μου; Πού είναι η μελαγχολία μου στις φωτογραφίες;

II2

Στην έγχρωμη τηλεόραση, σε παραλιακό μπαράκι της Μήλου, οι νεκροί της Αθήνας πέρασαν τους εκατό. Χτίζουν αντισεισμικά σπίτια από το '81 και ξαναπέφτουν. Βάζουν ζωντανό άνθρωπο στα θεμέλια και είναι Ο.Κ.

II3

Αν ο θυσιαζόμενος είναι ρωσοπόντιος τα θεμέλια θα είναι ακόμη πιο γερά. Ο τυφλός πάντως στο Μενίδι σώθηκε χάρη στη γυναίκα του, που βρισκόταν δίπλα του την ώρα του σεισμού. Δεν τους έχει παραχωρηθεί ακόμη σκηνή, ζει, λέει, σε μια τζελατίνα, σε μια σακούλα.

II4

«Τσα»! Ξαναβρίσκουμε τον σουηδό αιμομίκτη και την αδελφή του στη Μήλο. Μοιάζουν με ζόμπι γελαστά, με εικονικά σώματα που κινούνται στον κυβερνοχώρο και στη σκουριά. «Αν βοηθούσαν οι πλούσιοι, δε θα υπήρχαν φτωχοί», μου λέει. «Αν βοηθούσαν οι φτωχοί να μην υπάρχουν πλούσιοι ίσως να μην υπήρχαν και φτωχοί», του λέω.

II5

«Είμαστε όλοι φτωχοί και πρέπει να είμαστε φτωχοί», πατήρ Πηρουνάκης.

II6

Η σκύλα είναι γυμνή μπροστά μας και την τρώω με το βλέμμα.

II7

Οι πληθυσμοί της νήσου Σάντουιτς, οι Κάφροι της Αφρικής και οι Αρχαίοι Έλληνες, μαζί με όλες τις πρωτόγονες φυλές, αιμομικτούν. «Οι Μάγοι των Περσών γαμούσι τας μητέρας και οι Αιγύπτιοι τας αδελφάς άγονται προς γάμον», Σέξτος ο Εμπειρικός, *Πυρρώνειοι Υποτυπώσεις*.

118

Η Σκύλλα είναι γυμνή κι έχει το ένα της πόδι στη νήσο Φράξο και το άλλο στη νήσο Κύναιδο. Το τρίχωμα της στην ηβική χώρα είναι τσιγκέλια. Η Χάρυβδις φοράει πανοπλία κι έχει μανικιούρ δύο μέτρα, το ένα της πόδι στη Νήσο Κύναιδο, το άλλο στο Φιδονήσι. Εν μέσω καταπλέει ο εξερευνητής Τζίνα Σκουλήκοβιτς, με περιέργεια και δέος.

119

Η νήσος Κύναιδος ανακαλύφθηκε πολύ πρόσφατα και εντελώς τυχαία από μένα. Γι' αυτό δεν υπάρχει σε κανέναν χάρτη. Στη ξυλογραφία της Ελλάδος του Β. Bortone (1537) υπάρχει μια κουκίδα που πιθανόν να είναι η νήσος Κύναιδος. Η κουκίδα όμως αυτή χάνεται στο χάρτη του Αιγαίου του Τ. Porcacchi (1572). Ο περίφημος κοσμογράφος Jacopo Gasaldi στο χάρτη της Ελλάδος παραλείπει επίσης τη νήσο Κύναιδο. Κι όμως, η Κύναιδος υπήρξε προ αμνημονεύτων ετών και την κατοικούσε μια ράτσα ανθρώπων που επικοινωνούσε μάλιστα με το βλέμμα και τις χειρονομίες. Η ιστορία της εμφανίσεως της νήσου μας είναι άγνωστος, χάνεται είπαμε στα βάθη του χρόνου, όταν ηφαιστειακές εκρήξεις στο χώρο του σημερινού Αιγαίου και πολυσχιδείς διαρρήξεις, καταβυθίσεις και εγκατακρημνίσεις, δημιούργησαν ταφροειδή βυθίσματα. Μεταξύ των τάφρων παρέμειναν αμετακίνητα κομμάτια γης και μία από αυτές τις ρηξιγενείς περιοχές είναι και η Κύναιδος, ένα όρος της θαλάσσης. Η νήσος παρουσιάζεται στα μάτια του περιηγητή φοβερή και τρομερή στην όψη και στην κόψη, ένας απότομος πολύπλευρος βραχώδης όγκος, ένα τεράστιο αρχαίο κήτος που πέτρωσε μεσ' το νερό. Πέραν πάσης συγκρίσεως και σπανιότατα, απειράκις ανώτερα κι αυτής της περιοχής Λαυρίου και Σουνίου, είναι τα ορυκτά συστατικά των πετρωμάτων της: είτε αυτά είναι πράσινα βοτρυοειδή ή βαθυκύανα λεπιδοειδή συσσωρεύματα στις οξειδωμένες ζώνες του χαλκού και της σκουριάς. Μείζονος σημασίας επίσης και ειδικού ενδιαφέροντος, ο γρανίτης της, το ντόπιο μάρμαρο και του γιαλού τα βοτσαλάκια.

120

Ρήγματα, ρήγματα. Όλη η ζωή μου σεισμικά ρήγματα. Ηφαιστειακό υλικό και μανιταροειδείς βραχομορφές. Φιδόλιθοι και τεκτονικές επαφές πετρωμάτων με κατοπτρικές αντανακλάσεις, που τρυπούν τα γυαλιά ηλίου και σε τυφλώνουν. Παθαίνω ηλίαση, ξερνοβολώ.

121

Όλα επιφάνεια και από κάτω χολή, ασθένεια και θάνατος. Κι εσύ εντελώς αδιάφορη. Σου μιλάω και δεν μ' ακούς. Φευγάτη σαν την Έρικα.

122

Σέρνομαι πάνω σε νησιά πτώματα, σε φέρετρα με αγριολούλουδα, σε ναυάγια ποιήματα. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι δεν είμαι ωραίος πια. Ότι μπορεί να είμαι και άσχημος! Ότι μάλλον δεν είμαι ο εαυτός μου. Η εικόνα που είχα για μένα, όπως με ήξεραν, δεν είμαι. *Per funeral vitam.*

123

Είμαι παγιδευμένος στις προσδοκίες μου, στην αδυναμία μου για σένα, στην αγάπη μου για

σένα, στην αποξηραμένη μου αγάπη. Νυχτερίδα στις στοιχειωμένες πολεμιστρες της νήσου Κυναΐδου, πράσινη σάυρα, φολοαμερικάνα, μεγαλόσωμη με μεγάλο πηγούνι. Μόνη διέξοδος αυτά τα γράμματα, με παλιό καλό ΒΙΤΑΜ και θρεψίνη. Μαμ μαμά-Κατίνα, μαμ.

I24

Η γραφή ονειροπαγίδα όπως η ζωή. «Σου στέλνω αυτό το γράμμα, Μίλενα, αλλά δεν ξέρω τι γράφει», λέει ο Κάφκα στη φίλη του.

I25

Μια μεσόκοπη γυναίκα βγαίνει με μια συνταγή στο χέρι και δάκρυα στα μάτια από το φαρμακείο του νησιού.

I26

Ωραιοποιημένη γραφή, φτιασιδωμένη, ξεδιάντροπη. Ένας καρκίνος που χτυπάει τους άντρες κυρίως, στα χείλη. Ίσως επειδή δεν τα βάζουμε με κραγιόνι.

I27

Μάταιη γραφή, μάταιη ζωή και τούμπαλιν ο Τουμπέλης με το ανάποδο ψαλίδι Καλοτίνα πρέπει να το καταλάβουμε. Είσαι εκεί και δεν είσαι εδώ. Έτη φωτός μακριά. Είσαι ένα φάντασμα δεν μπορώ να σε περιγράψω...

I28

Γυναίκες πάνω σε σκουπόξυλα, ερεθισμένες, τρίβονται και δείχνουν ως ύαινες τις ορθωμένες κλειτορίδες τους, νεαρά κορίτσια πάνω σε μηχανάκια Zundapp οργώνουν τη νήσο Κύναιδο μέσα σε αγριοβιολέτες, καμπανούλες, φρύγανα και αποξηραμένα άνθη. Οι μακριές μαύρες τρίχες των χεριών τους ανεμίζουν και μέσα απ' τις κιλότες τους βατράχια βγαίνουν, και κοκκινίζουν τα μάγουλα τους όταν σταματούν να φαν χαλβά: κορίτσια με φιλήδονα χείλη της Σχολής Διοίκησης.

I29

Μου παρέχουν στέγη δύο αδελφές που είναι λεσβίες. Η μία είναι τυφλή, η άλλη όμως δεν είναι μονόχειρ όπως εσύ, Καλοτίνα μου. Διαβάζω τον γαλλικό τόμο του *Μεγάλου Ανατολικού* καθώς και την *Κρυφή ιστορία* της Μπέτι Έρλαντ και την αιμομιξία με τον ίδιο της Υιό.

I30

Η τυφλή κάνει έρωτα σαν λυσσασμένη και ζητάει από μένα αυτοσυγκράτηση, να μην εκσπερματίσω για να ενεργοποιηθούν οι απόκρυφες, όπως λέει, δυνάμεις, όπως η πολυύραση, η διόραση, η μικροσκοπική κτλ. Ο υπερσεξουαλισμός της όμως προκαλεί ζήλια και αντιζηλία στην αδελφή της λεσβία Τάντρα, η οποία κάνει συνεχώς σκηνές. Και οι δυο μου μεταδίδουν έρπητες και μύκητες, που δεν αντιμετωπίζονται με συμβατικές αγωγές.

I31

Καθώς όλοι οι κάτοικοι της νήσου, άρρενες και μη, έχουν κοιμηθεί με την τυφλή, υποφέρουν

όλοι από συστηματικές λοιμώξεις, πασών γνωστότερη και πάντων η κυναιδική παρακοκκιοϊδομυκητίαση.

132

Δεν ήλθα εδώ για όργια, παρόλο που η φήμη του νησιού αποδεικνύεται με το παραπάνω αληθινή. Ήρθα για να κάνω τις διορθώσεις μου στη διατριβή για τον Κάλας και έμπλεξα. Λυπάμαι, Καλοτίνα μου, αλλά είμαι χαρούμενος: Κόλλησα μ' έναν άλλο άνθρωπο, κόλλησα μουνόψειρες και τριχομονάδες μέσω ενός άλλου πλάσματος. Κουβαλώ πιθανότατα στη στοματική μου κοιλότητα το γένος εκείνο των μαστιγωτών πρωτόζωων, που μου τα μετέδωσε η τρυφερή αυτή ψυχή, με το μεστό σώμα, ήτις μελετούσε εμβριθώς τον μαρκήσιο ντε Σαντ και ιδιαίτερα το πόνημα *λουλιέτα* ή οι ευτυχίες του βίτσιου.

133

Γλωσσική Βαβέλ στη νήσο. Πώς χάνονται οι γλώσσες και οι διάλεκτοι; Πώς κάθησαν οι μπαρουτόμυλοι, οι αέρινες πτυχώσεις των κάστρων, τα υδροκίνητα λιοτρίβια, οι χαρτόμυλοι και τα αρχαία μηχανήματα θρυμματισμού; Πώς στήνονται στη θέση τους Μακντόναλντς, Σφίγγες γουρουνάτες, μογγολοειδείς και αινιγματικές; «Με τις σφαγές, τον εξανδραποδισμό, την εξαγορά και τις φυσικές καταστροφές. Κάπως έτσι και τα μέλη της κυναιδικής φυλής υπέστησαν, στην πρώτη φάση, την ακαταλόγιστη συμπεριφορά των στοιχείων της φύσεως, σεισμούς, λοιμούς, σφαγιάστηκαν οι γενεές από τους πειρατές και τους βεζίρηδες, λίγοι διέφυγαν στη Μυτιλήνη, γιατί εκεί κατέφευγαν οι πάντες. Συνευρέθησαν με Λεσβίους και επέστρεψαν στην Κύναιδο πλέον ως Αιολείς, με άλλη γλώσσα και άλλα χούγια».

134

Μια αστή κυρία με πολύμορφο εκ φωτός εξάνθημα επιμηκύνει τις καλοκαιρινές διακοπές της στο νησί και διαβάζει ολόγυμνη μία μελέτη για το εργαζόμενο παιδί και την ορφάνια. Ο Σκουλήκοβιτς διαβάζει τον *Σεξουαλικό πίθηκο*, τον *Σεξουαλικό εγκέφαλο* και το βιβλίο της Μονφίς *Παραμύθια* για μικρά διεστραμμένα κορίτσια.

135

Ο συγγραφέας κοιμάται κάτω από το φθινοπωρινό φεγγάρι της Κυναΐδου αγκαλιά με τη σεβαστή κυρία Κλεομένη, που είναι γυμνίστρια και δοκτορέσα της ψυχολογίας και η οποία εξηγεί γλαφυρώς το πρόβλημα της ορφάνιας, της προσφυγιάς και του ξεριζωμού. «Ναι, αλλά για να ξεριζωθείς από κάπου», της λέω, «πρέπει να έχεις και ρίζες».

136

Έχω την Κλεομένη στα τέσσερα, *this is the very ecstasy of love*, με την άσπρη της κιλοτίτσα κατεβασμένη στα γόνατα και την παίρνω από πίσω, στην ύπαιθρο. «Δεν είναι *political correct* αυτό που κάνεις», μου λέει. «Γιατί, το θεωρείς παρέκκλιση;» «Ε μάλλον, πρέπει να δεις τι γίνεται με τα ζώα στη φύση. Μέσα στη φύση γίνονται τόσα παράξενα, Κλεομένη, έπειτα θυμήσου στους *Ερωτικούς διαλόγους* του Λουκιανού, την αγόρευση υπέρ του παιδεραστή Καλλικρατίδα». «Μην κατηγορείς εκείνο που δεν επινοήθηκε αμέσως από την αρχή».

I37

«Όμως, πες μου Κλεομένη, τι σκέφτεσαι εκείνη την ώρα;» «Αν με ρωτάς την ώρα που κάνω έρωτα...» «Ναι, θέλω να μπω μες στο μυαλό σου». «Αυτός είναι φασισμός, αλλά δεν έχω πρόβλημα να σου πω. Σκέφτομαι έναν έναστρο ουρανό και μια λάβα που τρέχει μέσα του. Σκέφτομαι τον πόθο σαν σάτυρο να τρέχει πάνω σε λείψανα από αρχαίες οχυρώσεις και προσπαθώ να μεγαλώσω όσο μπορώ πιο πολύ την καύλα του συντρόφου». «Εντάξει, Κλεομένη, είσαι περιγραφική και σαφής. Αλλά θα ήθελα να μάθω και τι σκέφτεσαι όταν είσαι μόνη σου και αυνανίζεσαι». «Συνήθως φαντάζομαι ότι με βιάζουν, πότε ένας, πότε χίλιοι βιαστές. Πέφτω στα χέρια ενός λιγδιάρη, μπρατσομένου νταλικέρη που με ξεσκίζει. Άλλες φορές φαντάζομαι ότι είμαι μέσα στο σινεμά και μου βάζουν χέρι. Δύο άντρες, ένας εκ δεξιών κι άλλος εξ' ευωνύμων. Μετά με πηγαίνουν σ' ένα ξενοδοχείο και με κάνουν σάντουιτς. Πιο πολύ ερεθίζομαι όταν σκέφτομαι έναν άντρα που μαλακίζεται στον καναπέ του σαλονιού. Πέφτω να τον διακόψω με το στόμα μου κι αυτός με δέρνει στα οπίσθια με μια παλάμη καυτή που τσούζει. Όταν συνέρχομαι νομίζω ότι ο πισινός μου είναι μαύρος. Συνήθως όμως σκέφτομαι τον τελευταίο μου εραστή, αυτόν που με ανέβασε στα ουράνια και με κατέβασε στα Τάρταρα. Οι μνήμες ενεργοποιούν τις αισθήσεις, τις πυρπολούν. Συχνάκις ονειρεύομαι την απόκτηση ενός παιδιού».

I38

«Αν η έκτρωση είναι ανθρωποκτονία», λέει ο Ceronetti, «τουλάχιστον έχει το ελαφρυντικό της νόμιμης άμυνας». Ο Νίτσε είναι κατηγορηματικός: «Το νεογέννητο πόση ακαθαρσία δεν φέρνει στον κόσμο».

I39

Το νεογέννητο μπορεί να γεννηθεί τυφλό ή μ' ένα χέρι, μπορεί να πάσχει από θαλασσαιμία και να του αλλάζουν το αίμα, μπορεί να γίνει δούλος του χρήματος, αδίστακτος δολοφόνος, μπορεί όμως να έχει και το δικό σου χαμόγελο, Καλοτίνα μου.

I40

Η ερωτική ικανοποίηση μπορεί να κατακτηθεί μόνο αν δαπανήσει κανείς τεράστιες ποσότητες ενέργειας. Η ηδονή είναι σκληρό καθήκον [...]. Ο ερωτισμός του Σαντ, με το τραγικό του ύφος, τις εκδηλώσεις του, τις νεκρικές πομπές του, τις θυσίες, τις μασκαράτες του, θυμίζει κάτι από τη δαιμονολογία του πρωτόγονου ανθρώπου. Οι ελευθέριοι μοιάζουν με δαιμονισμένους. Στους τρομερούς και απαίσιους οργανισμούς τους θα 'λεγε κανείς ότι κυριεύονται από θεούς Βουντού. Ο οργανισμός του Μίνσκι, που σκοτώνει αυτούς με τους οποίους συνουσιάζεται, προαναγγέλλεται από ένα εκκωφαντικό ουρλιαχτό. Η Μεγάλη Αικατερίνη ουρλιάζει και βλαστημάει. Η Ντιράν βγάζει τρομακτικές φωνές, ενώ τα άκρα της τραντάζονται σαν να έχει πάθει επιληπτική κρίση. Οι κραυγές του Σεν Φου, οι συσπάσεις του σώματος του, οι ύβρεις του είναι ανατριχιαστικές, ενώ λιποθυμάει σχεδόν τη στιγμή της κορύφωσης. Αυτές οι περιγραφές φέρνουν στο νου περιγραφές βασανισμών. Angela Carter.

I41

Το τριακόσια τριάντα τρία δεν απαντά. Δεσποινίς Πυθία, δοκιμάστε πάλι. Ο Κάλας, αυτός ο

αιρετικός επικοινωνιολόγος, αναζητεί τον ιδανικό δέκτη, τον απόλυτο Άλλο και συνομιλεί με Σφίγγες και Οιδίποδες, με Πυθίες και αποσυγκολλημένους ερμαφρόδιτους. Και αυτοί αναζητούν τη χαμένη τους ενότητα κι αυτός ψάχνει απεγνωσμένα μια καινούρια αντίληψη να αντιτάξει στον «αποθνήσκοντα ανθρωπισμό», είναι πανέτοιμος να αγαπήσει με όλες του τις σωματικές επιθυμίες έναν λεπρό για τις πληγές του, είναι διανοούμενος που πιστεύει στη συγκίνηση ως τον κύριο επαναστατικό μοχλό που παράγεται στο πεδίο της τέχνης.

I42

Επιστροφή στη ζούγκλα της Αθήνας. Μείναμε άφραγκοι Κατίνα. Από την αλμύρα στην μπόχα. Δεν είναι μόνο το σκουπιδαριό και η ασφυξία από τα καυσαέρια. Είναι η δυσσομία των νεαρών λελέδων και των νεόπλουτων της ελληνικής φυλής. Κι απ' την άλλη, Μενίδι και Λιόσια και προσφυγικοί καταυλισμοί, όπως λέμε Κωνσταντινούπολη και Πρίστινα: άνθρωποι σε σκηνές, σε κοντέινερς, σε κουβάδες και σε καρότσες, υπαίθριοι υπνοβάτες που οι πολιτικοί πηγαίνουν και τους σφίγγουν το χέρι. Θα πρέπει να δω τον Γ. Μιχελακάκη.

I43

Ο Γιώργος είναι ένα δυνατό μυαλό κι ο μεγαλύτερος έλληνα ζωγράφος, αλλά αυτό το ξέρω μόνο εγώ. Περιγράφει ωραιότατα αυτή την περιρρέουσα μπόχα και η τέχνη του είναι προϊόν αγωνίας, ένα γδάρισμα. Πάνω από τα τελάρα, οι τοίχοι του σπιτιού, παρουσιάζουν φαινόμενα ερπυσμού των τριχοειδών ρωγμών, αποτέλεσμα των πρόσφατων σεισμικών δονήσεων. Έχει ακόμη την ικανότητα να σχεδιάζει μελαγχολικές κουρτίνες «εκείνες τις κουρτίνες που παίρνουν το σχήμα των αντρικών και γυναικείων γεννητικών οργάνων, που κανείς δεν τις ήθελε και όλοι αποστρέφανε τα βλέμματά τους από δαύτες» (Μιχελακάκης).

I44

Με μάτια γουρλωμένα γράφω, ημίγυμνος, Ξυπόλητος, σε πλακάκια γεμάτα χώματα από τους σοβάδες που έριξε ο σεισμός, και η φωτογραφία σου ανεστραμμένη.

I45

Για τον Βρανόπουλο γράφω, τον ήρωα ξάδελφο της μαμάς, τον γενναίο αξιωματικό που τον εκτέλεσαν οι ναζί, αφού πρώτα τον βασάνισαν, του έβγαλαν τα νύχια και του έβαζαν αλάτι, λέει στις πληγές. Γι' αυτό είναι άνοστο το κρέας της μαμάς. Δεν έχει αλάτι νομίζω.

I46

Για τις μανάδες, που κουβαλούσαν νεκρά μωρά στο αντάρτικο, δε μου είχε πει τίποτα η τεμαχισμένη. Για την Αννούλα, τη μαθήτριά που την κρέμασαν ανάποδα στα κρατητήρια της Μέρλιν οι ναζί, τίποτα. Και τη βασάνιζε 24 ώρες ο Γιάννακας, ο συνεργάτης των Γερμανών.

I47

Η μητέρα μου έλεγε, το βράδυ πριν κοιμηθώ, να σκέφτομαι μια θάλασσα ωραία και λιβάδια απέραντα για να γαληνεύω. Έβλεπα λιβάδια με γυμνά κορίτσια και μέσα στη χαρά τη μεγάλη έβλεπα το μάτι της μάνας μου, χωρίς κόρη, άσπρο, γαλακτώδες, να με κοιτάζει τυφλό.

148

«Τελικά την πυροβόλησαν την Αννούλα στον αυχένα και την πέταξαν σ' ένα ξεροπήγαδο», γράφει ο Δημήτρης Σέρβος στο βιβλίο του *Που λες... στον Πειραιά*. «Η Αννούλα δεν πέθανε κι όταν συνήλθε άρχισε να ζητάει βοήθεια. Τα παιδιά της γειτονιάς νομίζουν ότι πρόκειται για φάντασμα και ρίχνουν πέτρες στο πηγάδι. Μία γερμανική περίπολος αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει, βγάζει την Αννούλα απ' το πηγάδι και τη δίνει στη Χωροφυλακή. Την παραδίνουν στο στρατόπεδο Χαϊδαρίου για να εκτελεστεί οριστικά πια στις 6 του Ιούλη του 1944».

149

Η Έρικα όμως φοβόταν τα βασανιστήρια, φοβόταν μη μιλήσει, γι' αυτό εξαφανίστηκε από προσώπου γης. Μ' ένα πλεκτό καπελάκι κι ένα μάλλινο γάντι.

150

Ο ηρωινομανής θέλει να παίξει κι αυτός στην οδό Αιόλου με τον παπατζή, κάπως κουνάει με ασύλληπτη ταχύτητα τα δάχτυλα κι οι χαρακιές στο πρόσωπο του ακολουθούν την ένταση του παιχνιδιού. «Φύγε ρε φίλε», του λένε οι βαρόνοι που περιστοιχίζουν τον παπατζή, «δεν είναι για σένα το παιχνίδι». «Θέλω να παίξω κι εγώ», επιμένει ο άνθρωπος που κοιμάται όρθιος με ανοικτά μάτια, σφίγγοντας μπουνιά ένα χιλιάρικο. «Φύγε από 'δω, θα πάθεις ζημιά», τον τραβάνε οι βαρόνοι. «Μη με πιάνετε στο χέρι ρε, έχω απόστημα ρε».

151

Κουβαλάμε ανείπωτους πόνους, τα νέα άγχη, 2.000 μαρτύρια, τις ασθένειες του μέλλοντος, την ουτοπική δερματίτιδα. Το ποτάμι των αυτοκινήτων με πηγαίνει στη Γούρνα, στο ξεροπήγαδο των εργασιακών σχέσεων. Όταν φτάνω στο Υπουργείο Γούστου βλέπω ότι φοράω παντόφλες κι ένα γάντι χειρουργικής στο αριστερό χέρι.

152

Έξω από το Γούστου, ο ασπρομάλλης αρχιφύλακας κάθεσαι στο πλατύσκαλο του καλού καιρού, κόβει τα νύχια του με το νυχοκόπτη, έχει δίπλα του το φραπεδάκι και συζητάει με το θυρωρό, λεπτομέρειες, για το παιχνίδι Ολυμπιακός-Ρεάλ. «Θα κρουώσει ο κώλος σας», λέω.

153

Α ργορος, έχω την εντύπωση ότι είδα τον συγκεκριμένο θυρωρό στη νήσο Κύναιδο. Την οποία πρέπει να επισκεφτώ και πάλι, μια και ξανάπιασαν οι ζέστες, για να μελετήσω την ερπετοπανίδα της. Ίσως πρέπει να πολεμήσω κιόλας γι αυτό το νησί. Να προτάξω τα στήθη μου στους επίδοξους κατακτητές, να κωθώ στα οχυρά και στα πολυβολεία της Κυναίδου, που στήθηκαν πάνω στην τέφρα, σε έκλυτα ή χαλαρά πετρώματα και στην ηφαιστειογενή κίσηρη. Κάτω από μια ψάθινη ομπρέλα η ισπανοφιλιππινέζα συμπολεμίστρια έχει φορέσει μια μάσκα στο πρόσωπο της από κρέμα. «El envejecimiento de la piel es el resultado de varios procesos», μου λέει. «No pasaran», της απαντώ.

154

Ανταλλάσσω απόψεις γαλιστί, στο βόρειο ακρωτήριο της Κυναίδου, με μια νεαρά Τουρκάλα

ορνιθολόγο. «Le gouvènement est au diapason puisqu' il s'est fixe pour objectif l' entree du pays a l'Union Europeenne». «Υπάρχει όμως», της λέω, «στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως λένε, και το έθνος των ανέργων που υπολογίζεται στα είκοσι εκατομμύρια. Με την είσοδο της Τουρκίας θα γίνουνε τριάντα». «Δεν ξέρεις όμως με πόσα νέα ορνίθια θα εμπλουτισθεί η ορνιθοπανίδα της Ένωσης»!

I55

Στο υπαίθριο καφέ της νήσου χοροπηδούν τσίφτες και μυγοχάφτες και ο Σκουλήκοβιτς πλησιάζει τη δανέζα σερβιτόρα και της μιλάει για τις ανασφάλειες του, την αβεβαιότητα και τη δεξιούση του στα χάρδια και στα φιλάκια. Αυτή τον αντικρούει. «Sex is messy, unhygienic, expensive, and socially unacceptable and scares those near and dear to you». «Μα δε μιλάω για σεξ, παρανοήσατε, μιλάω για τρυφερότητα και στοργή. Αν κι εδώ που τα λέμε οι Σκανδιναβές φημίζονται για τις σεξουαλικές τους ελευθερίες...» «Wrong. Sex is all wet pants, heavy breathing and full condoms. Sex should be restricted to those consenting married adults, who feel the need to procreate, and only then after years and a lot of wine».

I56

Πίνω φυσικό μεταλλικό νερό Κόρπη από τα Ακαρνανικά όρη και κοιτάζω τη μητέρα: «Δεν ντρέπεσαι», της λέω, «κατακρεουργημένη γυναίκα να βιάφεται με κραγιόν κόκκινο».

I57

«Ωραία! Ποια γραβάτα να φορέσω σήμερα για το υπουργείο Γούστου; Αυτή με τα Μίκι Μάους, τη φατσούλα του Στάλιν, τα νεκρά κορίτσια ή την άλλη με τα φίδια και τους κιναίδους;»

I58

Μπαίνοντας στο υπουργείο Γούστου με επιθεωρεί πάλι ο φασίστας θυρωρός κι αρχίζει να αποσυντονίζεται και να αποδιοργανώνεται η σκέψη μου. Ρωγμές στους τοίχους του γραφείου πίσω από την πλάτη μου. Υπό την απειλή του Εγκέλαδου ασκούνται τα μέλη της Ακαδημίας ταχυδακτυλουργών ενώ στις αποθήκες και στα Βεσέ εφαρμόζονται πρακτικές του περιφερειακού φαλλοκρατικού καπιταλισμού.

I59

Ο ημίγυμνος υπουργός Γούστου έχει αγκαλιά μια πλαστική κουκλίτσα και ροχαλίζει. Γυρίζω στο Γραφείο και μιλάω μόνος μου. Αργά παίρνω είδηση μια κυρία στην πόρτα που με κοιτάζει με κατανόηση.

I60

«Κι εσύ πράκτορας είσαι», μου λέει μία ευφάνταστος συνάδελφος. «Ναι, πρακτορεύω ανιάτες ασθένειες και μετακατοχικά συμπλέγματα».

I61

«Στην εξουσία ανήκει μία άνιση κατανομή της διείσδυσης. Ο εξουσιαστής διεισδύει αλλά δεν

αφήνει να διεισδύσουν άλλοι σ' αυτόν [...]. Με τη λέξη “μάνα” στις θάλασσες του Νότου εννοούν ένα είδος υπερφυσικής και απρόσωπης δύναμης που μπορεί να περνά από τον έναν άνθρωπο στον άλλο [...]. Ο νικητής στον αγώνα σώμα με σώμα έπαιρνε το όνομα του ηττημένου εχθρού: αυτό ήταν ένα σημάδι ότι η δύναμή του ανήκε τώρα σ' εκείνον. Για να απορροφήσει άμεσα το μάνα έτρωγε από τη σάρκα του εχθρού και για να εξασφαλίσει τη στενή σχέση με το κερδισμένο μάνα φορούσε ένα σωματικό απομεινάρι του σκοτωμένου, ένα κόκαλο, ένα ξεραμένο χέρι, μερικές φορές μάλιστα ένα ολόκληρο κρανίο». Ε. Κανέτι.

162

Γιαγιούλες στο παζάρι ξεπουλάν τα υπάρχοντα τους έξω από το αρχαίο νεκροταφείο του Κεραμεικού, άδεια τενεκεδάκια από καραμέλες, λιωμένες δαντέλες και χάντρες. Αγοράζω ένα φτυάρι για το λάκκο μου. Παράνομα θα τον σκάψω στο Πανόραμα, στην Εσχάτη, στη Χαμηλή, στην Παχιά ή στη μαρτυρική Κύναιδο.

163

Στη νήσο Κύναιδο έπιασαν τα κρύα και οι κάτοικοι φόρεσαν πουλοβεράκια. Πλούσιο το νησί σε κουμαριές σε αγριοσυκιές και αγριοχαρουπιές. Και οι έρωτες εκεί λαμπροί είναι, επιδερμικοί και αφύσικοι. Εδώ στην πλατεία Ρηγίλλης, στο Ζάππειο και έξω απ' το παλιό Σινεάκ είναι αγχώδεις, ψωραλέοι και άρρωστοι – μια κατάρα.

164

Μέσα στο τρένο για τα Πευκάκια, την Ιωνία και την Ειρήνη, άνθρωποι της εργασίας επιστρέφουν με σκυμμένα κεφάλια και μιλάνε αλβανικά και ρωσικά. «Εργάτη μετανάστη, δώσε μου λίγο απ' το μίσος σου, όχι για να σε γλιτώσω, αλλά για να σωθώ κι εγώ. Immigrant worker pass me on some of your rage; I'm not gonna save you, I'll just bridge it over my self. Puntor refugjat me jep mje pjes te urrejtjes tende jo vetem per te shpetuar ty por qe te shpetoj edhe une».

165

Τι είναι πατρίδα; Τ' άπαρτα κάστρα και τα ψηλά βουνά; Ο τόπος γεννήσεως με τα καμίνια, τον ασβέστη και τα καμπαναριά; Η ιστορική και συμφυρματική μας γλώσσα; Το σώμα μας το χλιοστρυπημένο απ' τις ενέσεις; «Πατρίδα μου είναι η λίμνη των ματιών σου, Καλοτίνα, και τα υγρά του αιδοίου σου».

166

Puntore shqirtare mos u nenshtroni nga ata qe jypine gjakun yuaj. Nga Greke qe kundershtojne pronaret (Αλβανοί εργάτες, μην υποτάσσετε σ' αυτούς που σας πίνουν το αίμα σας. Από Έλληνες που αντιτάσσονται στα αφεντικά).

167

Η μάδερ πηδιόταν μ' έναν μπάτσο που κατέφθανε πρωινές ώρες με μία μοτοσυκλέτα, ντυμένος πολιτικά, πίσω από μαύρα γυαλιά ηλίου. Τώρα οι σάρκες της κρέμονται απ' το τσιγκέλι του χασάπη. Μαζί τους κι η δική μου σπλήνα και τα εντόσθια εραστών.

168

Ο θεός μου ο στρατηγός, όταν βλέπει τους πολιτικούς και τους υπόλοιπους σταρ της τηλεόρασης, γρυλίζει μια λέξη μέσα στα δόντια του: «τρωκτικά». Εντάξει συμφωνώ κι εγώ με το στρατηγό: «Τρωκτικά».

169

Άνθρωποι-πολτός μέσα στον ηλεκτρικό, το απογευματάκι μετά το μεροκάματο του τρόμου. Σε μια στιγμή βρέθηκα κολλημένος με μια νεαρά ύπαρξη που ανέδιδε άρωμα Don't touch. Στην πλατεία Βικτορίας μπήκε περισσότερος κόσμος, γιατί ένας αγώνας ποδοσφαίρου άρχιζε στο Ολυμπιακό Στάδιο, στη στάση Ειρήνης που κατεβαίνω. Γίναμε σαρδέλες. Σε κάθε σταθμό έμπαιναν ή προσπαθούσαν να μπουν καινούριοι φίλαθλοι. Η γροθιά του χεριού μου ακουμπούσε το στήθος της, καθώς κρατούσα την Αθλητική Ηχώ. Για να μη σκοτώσω την κοπέλα άφησα την εφημερίδα να πέσει, αλλά δεν έπεφτε, προσπάθησα να κατεβάσω το χέρι μου, αλλά δεν κατέβαινε. Η παλάμη μου πίεζε τώρα το πολύ σφικτό στήθος της... «Κι ενώ φοβήθηκα στ' αλήθεια ότι θα με χαστουκίσει, Κατίνα, αυτή έσφιγγε την τσάντα της, φοβούμενη μην την κλέψω. Το πόδι μου έμπαινε μέσα στα πόδια της και η ανάσα μου σφυριχτή στο αφτί της. Στο τέλος καύλωσα για τα καλά καθώς αισθανόμουνα στην όλο ενεργητικότερη παλάμη μου τη ρώγα της να σκληραίνει. Το χέρι της κοπέλας άφησε την τσάντα της και χούφτιασε το καυλωμένο μου πουλί. Έμεινε εκεί μέχρι που κατέβηκα».

170

«Dear Dr. Skoulikovitsch, θέλω να ξέρεις πόσο πολύ με πλήγωσες στη νήσο Κύναιδο. Δεν έχεις ιδέα πόσο πολύ πόνεσα. You knew exactly what you were doing all along. You lead me along and deceived me. Όσα μου είπες ήταν ψέματα. Η ζωή σου, η καριέρα σου έρχονται πρώτα και τρέχεις από εδώ κι από 'κει αλλάζοντας φάτσα και χρώματα σαν χαμαιλέοντας. Παριστάνεις το μαρξιστή, τον αναρχικό, τον γκόμενο, το γιο, τον daddy, τον οικογενειάρχη, το συγγραφέα, τον μποέ. Όλα αυτά ψέματα. Επένδυσες περισσότερα σε σένα απ' ότι σε μένα, αλλά με απογοήτευσες, όπως απογοήτευσες όλους γύρω σου, ακόμη και τον ίδιο σου εαυτό. You are a hypocrite. Είσαι ένας υποκριτής. Ο μαρξισμός έχει να κάνει με ισότητα, αλλά εσύ είσαι ένας άπληστος και αχόρταγος και μονάντερος και νομίζεις ότι μπορεί να τους γαμήσεις όλους. Νομίζω ότι είσαι ένας pervert. You are a selfish bastard, and EVERY ONE knows it. You thought you could get away with it but you don't, and you won't. I am talking to everyone and you can't stay a "nice guy" for long. A lot of people see right through you. Μην ανησυχείς, θα φροντίσω να μάθει πολύς κόσμος τι κουμάσι είσαι. You thought you could choose a nice quiet young girl but you did wrong. Νόμισες ότι μπορούσες να αποπλανήσεις ένα καλό, ήσυχο κορίτσι αλλά έκανες λάθος. You made a big mistake because you hurt me and you never once cared enough to really love me. I don't think you really love anyone, not even yourself. Δεν νομίζω ότι αγαπάς πραγματικά κανέναν, ούτε τον ίδιο σου εαυτό. You never even cared to call me back or see me when I was very upset. You never explained anything —each time it was a different explanation. That is no longer attractive; in fact it stinks. Με χρησιμοποίησες και ήμουνα για σένα το guinea pig σου. Did you think I was stupid? That I had no feelings or desires, that you could just use me because you had a problem with your life? You just took the good and left. HOW DARE YOU? I treated you with respect and awe

and I honestly loved you with all my heart. I really thought you loved me. I believed that because I have respect for myself and I know my own qualities. You didn't take any time to really find them out. Yes, I too am a writer, an artist, an idealist, a thinker, a talker, a lover, a carer. You act cynically but how hypocritical! You live in a safe haven, a bourgeois two storey house with a swimming pool! Yes of course you can be cynical and creative and radical. But you are full of SHIT. Actions speak louder than words. Νομίζεις ότι μπορείς να πηγαίνεις από 'δω κι από 'κει και να χρησιμοποιείς τον κόσμο, γιατί στην πραγματικότητα δεν πιστεύεις σε τίποτα, παρά μόνο στον κυνισμό. Όχι κύριε, οι άνθρωποι έχουν καρδιά. Do you think you can go around using people because you don't really believe in anything, except cynicism? No, people have feelings. That's reality, Dr. Skoulikakis: People come first. So you think you are doing the right think by staying with your family? You are not. You're too much of a coward, a wimp to move. You're a passive aggressive. You just go around manipulating people and using them for your gain. You just go around using people because you don't really live life Dr. Skoulikofski? Γιατί δε ζεις πραγματικά τη ζωή σου, δρα Σκουληκόφσκι; Διότι για σένα το καθετί είναι φαντασιώσεις στο μυαλό σου και υλικό για την έρευνά σου. Ε, λοιπόν η έρευνα σου δεν αξίζει δεκάρα. Δε σκοπεύω να γίνω μέρος του υλικού σου. Ήμουνα έτοιμη να σου δώσω τα πάντα (πραγματικά δεν περιμένεις να δεις πόσο υπέροχα μπορώ να αγαπώ και πόσο υπέροχη είμαι η ίδια), αλλά εσύ με χρησιμοποίησες για περισσότερο υλικό, για έρευνα, για σεξ, για παρέα, για οτιδήποτε άλλο... I was prepared to give everything (you really didn't wait to find out how beautifully I can love, and how beautiful I am), but you just used me as material for your research, for sex, for company, for whatever... And in the community... Και στην Κοινότητα ο καθένας νομίζει ότι είσαι "σπουδαίος". Γιατί όμως δεν είπες στους φίλους σου πόσο πολύ με αγαπάς; Ή ήταν όλα ψέματα; Everyone thinks you're "great". Why didn't you tell your friends how much you loved me? Or was it all a lie? You owe me an explanation. Μου οφείλεις μια εξήγηση. Πρέπει να σταθείς και να σκεφτείς πόσο πολύ με πλήγωσες. You have to stop and think how much you hurt me. How can you come to me like a vulture, seduce me and then treat me like shit? What am I? Πώς τόλμησες κι ήλθες σε μένα σαν ένα αρπακτικό; Με γοήτευσες κι ύστερα με χρησιμοποίησες σαν σκουπίδι. Something you can discard? You know what we had, or did you? Are you such a coward as to not take on that opportunity? How dare you dump me like that? Maybe you are in a good mood and this letter won't affect you today. But it will come back to you. I will come back to you in some way. Δε θα ξεμπερδέψεις εύκολα. Θα με ξαναβρείς με κάποιο τρόπο μπροστά σου, γιατί πρέπει να ζήσεις με τις τύψεις αφού με πλήγωσες, πολύ περισσότερο απ' ό,τι νομίζεις. You have to live with the fact that you hurt me more than you can imagine and that you never cared about it, especially after I cared about you and your problems. We were a match but you were just too cowardly to live and be happier. Yes, there are complications but at least you would not be a hypocrite. How dare you call me after 6 years and lie to me a second time! How do you dare to write all these pathological lies with a pathetic logic. If it's a game, Dr. Skoulikovitsch, then you are the loser. I don't believe in games», Kathy.

171

«Καλή μου Kathy, ο Κάλας γράφει: "Μόνο ό,τι μας κάνει να νιώθουμε πως χάσαμε κάτι, είναι αληθινά νέο. Ο καλλιτέχνης στη θέση της αυτοπεποίθησης και της βεβαιότητας θα

προσφέρει αμφιβολία και αγωνία [...]. Ο συγγραφέας δεν θέλει να μεταδώσει τις αμαρτίες του ή τις διαστροφές του αλλά να μεταδώσει την αγωνία του [...]. Το υπέρτατο μήνυμα της τέχνης είναι να μας βοηθήσει να συνειδητοποιήσουμε ότι η αποτυχία να λύσουμε το αίνιγμα της ζωής είναι πιο σημαντική από τα να βρούμε επιτυχημένες απαντήσεις»».

172

Ξύπνησα με σπυριά στο στόμα: όλη τη νύχτα ονειρευόμουν ότι έγλειφα το αιδόιο της Καλοτίνας.

173

Βγήκα έξω να κλάψω τη μοίρα μου κι έπεσα στις εφημερίδες του τοίχου και στην επαναστατική ανακοίνωση από το Απελευθερωτικό Κόμμα του Κουρδιστάν (26.9.99): «Σφαγή. Οι ειδικές δυνάμεις σκότωσαν 10 επαναστάτες στη φυλακή Ουλουτζανλάρ της Άγκυρας. Οι αιχμάλωτοι επαναστάτες δεν παραδίδονται [...]. Δεν πρέπει να ξεχάσουμε ότι το κράτος είναι τόσο διπρόσωπο και άτιμο που, μιλώντας για “αμνηστία”, δολοφονεί, ζητάει χρήμα για το σχοινί και τους τάφους από αυτούς που απαγχόνισε και κάνει μήνυση σ’ αυτούς που δολοφόνησε για τα κράνη και τα ρόπαλα που έχουν σπάσει».

174

«Μ’ έφαγες, μου έφαγες τη ζωή με τα κομμουνιστικά σου. Τι θα γίνει, θα με φας καμιά φορά να τελειώνουμε;», λέει η μαμά.

175

Η νεκροφαγία αποδεικνύει την κρεάτινη υπόσταση της ανθρώπινης σάρκας. Παρωδεί τη Θεία Ευχαριστία, υλοποιώντας τις συμβολικές της φράσεις [...]. Ο Μίνσκι ισχυρίζεται ότι οφείλει την υγεία, τη μυϊκή δύναμη, τη νεανική του εμφάνιση και τις πολλαπλές εκσπερματίσεις του στις κανιβαλιστικές του συνήθειες [...]. Οι ισχυροί κακοποιούν, εκμεταλλεύονται και μετατρέπουν σε κρέας τους αδύνατους, λέει ο Σαντ. Πρέπει να καταβροχθίσουν τη λεία τους και το κάνουν. Η πρωτογενής προϋπόθεση επιβίωσης δεν αλλάζει ποτέ ή θα φας ή θα σε φάνε. Angela Carter.

176

Καταστροφικός σεισμός στη Φορμόζα. Θα ξεπεράσουν τις δύο χιλιάδες οι νεκροί. Κι ο Σκουλήκοβιτς κλαυθμυρίζει επί πολύ, στα ερείπια μιας ιστορικής σχέσης. «Φέрте μου πίσω», λέει, «την Κάθι, μάνα-Κατίνα, την Καλοτίνα, τη λαμαρίνα, την γκιλοτίνα».

177

Πυρηνικό ατύχημα στην Ιαπωνία στην πόλη Τοκαϊμούρα. Διαρροή μεγάλων ποσοτήτων ραδιενέργειας από τη μονάδα επεξεργασίας ουρανού (30.9.99). Οι κάτοικοι της πόλης έλαβαν εντολή να μείνουν κλεισμένοι στα σπίτια τους. «Τι θα γίνει; Θα φάνε ο ένας τον άλλον;»

178

Στην Τοκαϊμούρα η ραδιενέργεια ξεπέρασε κατά 4.000 φορές τα όρια. «Το ατύχημα έγινε»,

γράφει η ιταλική Repubblica, «λίγο μετά την άφιξη στην Ιαπωνία ενός φορτίου μισού τόνου πλουτωνίου, από την Ευρώπη, με προορισμό πυρηνικούς σταθμούς». Στις εφημερίδες βλέπουμε τον πρόεδρο της εταιρείας JCO, στην οποία ανήκουν οι πυρηνικές εγκαταστάσεις, να ζητάει συγγνώμη γονατιστός από τους κατοίκους της περιοχής. «Συμβαίνουν αυτά τα πράγματα στη ζωή παιδάκι μου», λέει η μαμά. «Τα πυρηνικά εγκλήματα, ρε μάνα». «Φάε το κρέας σου όλο και μη μου συγχύζεσαι, συμβαίνουν αυτά, στην Ιαπωνία έγινε ένα δυστύχημα που δεν προβλεπόταν από τις στατιστικές», λέει η πετσοκομμένη.

179

Την ίδια μέρα σεισμός, τρόμος, από τα 7.5 Ρίχτερ στην Ουαχάκα του Μεξικού. Ευτυχώς πολύ μακριά, χιλιάδες μίλια από το γλυκό, πικρό Καλοτινάκι. Συνήθως τους νιώθουμε σαν «ζελέ» τους σεισμούς αυτούς. Τούτος έμοιαζε σαν «σείκερ», περιέγραφε ο σεφ ενός ξενοδοχείου του Μέξικο Σίτι.

180

Έξω από την Τράπεζα Πίστewς αφοδεύει μεγαλοπρεπώς ένας ψωραλέος κύων. Δίπλα στο life style αρμόζει κι ένας κουβάς σκατά.

181

Τουρκία, Ελλάδα, Ταϊβάν, Μεξικό, ο κόσμος γεμίζει χαλάσματα και δυστυχία, κι εμείς συνεδριάζουμε στ' Αστέρια.

182

Είμαι ένας άστεγος, δηλητηριασμένος και ραδιενεργός σεισμοπαθής, που τραγουδάει ελληνικές οπερέτες, όπως παλιά, ο μπαμπάς, σε ταβέρνα του Θησείου, το Βαφτιστικό.

183

La Terre a-t-elle perdu la tete? Pas exactement. Η καθημερινή της Ελβετίας *Le Temps* γράφει ότι «μαζί με τη Γη μετακινήθηκε κι η Ιστορία», αναφερόμενη στα αισθήματα αλληλεγγύης και φιλίας που αναπτύχθηκαν μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

184

«Δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε», γράφει ηλεκτρονικά ο Πελοπίδας στη Λεϊλά, κι εγώ με τη μούρη πρησμένη βουτάω στη μαμά Κατίνα. Αχώριστοι.

185

Είναι η περίοδος που μπορεί να διαβάσει κανείς τα δυο βιβλία του μελβουρνιώτη συγγραφέα Αλέκου Δούκα. Στο πρώτο βιβλίο *Στην πάλη στα νιάτα* (1952), διαπραγματεύεται με αφοπλιστική τιμιότητα την ιστορική αλήθεια στο θέμα ταμπού της Μικρασιατικής Καταστροφής. Η ελληνική ιστοριογραφία και ο πεζός λόγος αφήνουν, πλείστα όσα, αδιευκρίνιστα σημεία και ελάχιστο φως ρίχνουν στον κοινωνικό αναβρασμό, που επικρατούσε τον καιρό εκείνο στην Τουρκία. Ο Αλέκος Δούκας βλέπει και τις δυο πλευρές, αλλά και εξιδανικεύει τη φιλία που αναπτύσσεται ανάμεσα σε ένα Ελληνόπουλο και σ' ένα

Τουρκάκι. Στο *Κάτω από Ξένους Ουρανοί* (1960), οι ξένοι εργάτες της αυστραλιανής γης δοκιμάζονται στη μεγάλη οικονομική κρίση που μαστίζει την Αυστραλία του Μεσοπολέμου, αλλά επιβιώνουν χάρη στην (εξιδανικευμένη) ταξική αλληλεγγύη.

186

Η κυναιοπούλα μού τρίβει την πλάτη. «Πονάει η μεσούλα σου;», με ρωτάει. «Πονάει η ψυχούλα μου», της λέω. «C'est vrai», μου λέει, «there is a systematic phenomenon, a chronic epidemy and paralysis of the socioeconomic system of island Kynaidos».

187

«Ω! Καλώς τονε», λέει η μαμά, «μαύρος μαύρος, ωραιότατος!». «Τι άλλα νέα;» λέει η Μπουμπού, μετά τις αγκαλιές. «Εφαγες τίποτα;», ρωτάει η μαμά, «έφαγες κανέναν άλλον;». «Βασανίστηκα να 'ρθω, ρε μάνα, απ' τον Πειραιά. Μας χτίκιασε το τράφικ. Κατέβηκα στα Χαυτεία απ' το ταξί γιατί μ' έπιασε η μέση, πέντε ώρες στο κάθισμα. Οι Αθηναίοι κοιμόντουσαν μέσα στ' αυτοκίνητα τους, οι ξύπνιοι τηλεφώνουσαν περιμένοντας ν' ανοίξει ο δρόμος, κάποιοι αγόραζαν τσιγάρα και εφημερίδες απ' τα περίπτερα, οπιούχες ουσίες από περαστικούς, ήλθα πιο γρήγορα με το πόδι και τη μάσκα μου, αν και κουβάλησα αυτές τις πέτρες. «Το νησί βρε, σου άρεσε;» «Θα σου αρέσει και σένα, μητέρα, η νήσος. Γυμνή, φαλλική, αιγίλιψ και ηλίβατος. Μ' ένα φιδόκαστρο θηρίο, με εσπερόβια έντομα, φουλαρισμένα με το αίμα αδέσποτων θηλαστικών και σαρκοβόρων». «Α παπαπά παπαί ποτέ». «Με ξερολιθιές και αραξοβόλι κι εκκλησάκια στους γκρεμούς, με λείψανα ανεικονικής διακόσμησης που θυμίζουν αραβική τέχνη. Την Κυριακή όλες οι σπηλιές του νησιού μοσοχυρίζουν πατάτες φούρνου. Στην κεντρική πλατεία δε, έχει στηθεί ένας μεσαιωνικός τροχός για να βασανίζουν τους ξένους εργάτες. Να πας». «Πώς να πάω η έρημη; Δεν έχω λεφτουδάκια».

188

Ας αντικρίσουμε κάθε σφετεριστή με την έκπληξη που προηγείται της οργής. Οι δαίμονες των σκέψεων και των αισθήσεών μας, των πράξεων και των πόθων, μας καλούν να τον παραδώσουμε για training στους Περιστευόμενους Δερβίσηδες και στους «στίβους των οχετών».

189

Με το σεισμό γνωριστήκαμε καλύτερα με τους άλλους ένοικους της πολυκατοικίας. Πρώτα δε λέγαμε ούτε καλημέρα, τώρα μιλάμε ο ένας με τον άλλο, λες και γνωριζόμαστε χρόνια. Συζητάμε τα πιο προσωπικά ζητήματα, τους καλούμε για καφέ, τους παροτρύνουμε να επενδύσουν σε καλές μετοχές, τους δανειζουμε το μοτοσακό μας. «Μη στεναχωριέσαι που σε παράτησε το κορίτσι σου», μου λέει η κυρά Φανερωμένη, που κολατίζει κι αυτή λίγη γλώσσα απ' τη μαμά. Εγώ μιλάω στον καθρέφτη για τα πυρηνικά ατυχήματα, για τον κίνδυνο από την έκλυση ραδιενέργειας και τον πεπαλαιωμένο αντιδραστήρα στο Κοζλοντούι της Βουλγαρίας, για Τσερνομπίλ και Πράσινους, για την ενεργό τεκτονική στην Ανατολική Μεσόγειο και το πυρηνικό εργοστάσιο που ετοιμάζουν οι Τούρκοι στο Ακούγιου. «The region around the Akkuyu Bay is considered part of a region of active faulting and intense

seismic activity». Οφείλουμε να σταματήσουμε τα καταραμένα εργοστάσια, να προφυλάξουμε αυτό το πάθος για επανάσταση της Έρικας, να προστατέψουμε το Κατινάκι και το Μαύρο πουλί που σηκώνεται στον ήλιο, τις Βιολέτες του Μάρτη, την Παρθένο Γη, το Πρωινό στη χλόη, τον Άνθρωπο που γελά, τη Σφίγγα στο Στάβλο, το Σάλι με παγολούλουδα τα κοτσύφια, τις καρδερίνες και τις κουκουβάγιες, τους κραυγαετούς και τους δεντροβάτραχους, τις καστανόχηνες και τους κιτρινογάστρος, τα σπιτόφιδα και τις οχιές, τους μαυρομυγοχάφτηδες και του φιδαιτούς, τα σαΐνια και τους σκαντζόχοιρους, τα τρωκτικά και τη γαλιάντρα, τη χαλκόκοτα και το νυκτοκόρακα, την παπαδίτσα και το κρικινεζάκι, το νανόμπουφο και τη χαλκοκουρούνα, το χαμομήλι και τη μαργαρίτα και την κίτρινη παπαρούνα, την αγριοτσικουδιά και το κρουτσούνι, το λυχνάρακι και την πετραγουριά, το κοκκινόχορτο και την κουτσουνάδα, το νεροκάλαμο και το κουτσουροκαύλι, την πικροδάφνη και το γιασεμί. Προπάντων, τα κορίτσια που αγάπησες περισσότερο να ζήσουν, το θυμάρι κι η λεβάντα, ο βασιλικός κι η μαντζουράνα, το γαρίφαλο και το φασκόμηλο, η νεραγκούλα κι ο τσαλαπετεινός, ο ασβός, η πονηρή αλεπού κι ο βασιλεύς της ζούγκλας, η νερόκοτα κι η κρασπεδοκελώνα, ο γεροσκώληξ και τα προβοσκιδωτά να ζήσουν. Η μισθωτή εργασία να πεθάνει. Αλλά τη στιγμή του υψηλού κινδύνου, αγαπητό μου κάτοπτρο εν κράτει, τη στιγμή της βιοτεχνολογικής απειλής και της γενετικής επιλογής δε χρειάζονται λόγια, χρειάζονται έργα και δράση. Να βγούμε στους δρόμους. Να σταματήσουμε το χρόνο, το χρόνο της εκμετάλλευσης. Εμείς δεν έχουμε κανέναν λόγο να διστάζουμε, αυτοί δεν έχουν κανέναν λόγο να κοιμούνται ήσυχoi. Στους δρόμους σκορπίζουν τη ζωή μας, στους δρόμους την ξαναφτιάχνουμε. Γιατί οι εξεγερμένες καρδιές χτυπούν δυνατά.

190

Αφίσες κολλημένες στις κολόνες που οδηγούν στο σταθμό Ειρήνης: «Εμείς οι Χούλιγκαν δεν έχουμε να χωρίσουμε τίποτα μεταξύ μας: αρπαγμένοι από το λαιμό από την οικονομική βαρβαρότητα, τη μοναξιά των εμπορευμάτων, τη σύγχυση, τους εθνικισμούς, τις ιδεολογίες, τη μισθωτή σκλαβιά, την πλήξη του “ελεύθερου χρόνου” και των ψευτοδιασκεδάσεων και ιδιαίτερα από την καταστροφή των ονείρων της νιότης και του μέλλοντος μας, καταλάβαμε ότι ο μισητός εχθρός δε βρίσκεται στις αντίπαλες κερκίδες, ούτε στο χρώμα του κασκόλ, αλλά είναι ο ταξικός εχθρός που βρίσκεται στις θύρες των επισήμων, στα γουρουνάκια με τα άσπρα κράνη, στους ρουφιάνους των Συνδέσμων, στα ΜΜΕ και τελικά στο επαίσχυντο Κράτος και στους θεσμούς του. Καταλάβαμε ότι πρέπει να ενωθούμε και να κάνουμε κάτι εναντίον τους. Πίσω από τα κάγκελα της κοινωνίας, πίσω από τα κάγκελα των γηπέδων, μια καινούρια ζωή θ’ ανθίσει. Να κάνουμε τις κερκίδες σχολεία εξέγερσης, το γήπεδο να γίνει ένα χαράκωμα επαναστατικής λύσσης και συνείδησης για ελευθερία και αληθινή ζωή. Να περάσουμε τα πολύχρωμα κασκόλ θηλιά στο λαιμό των δολοφόνων του ανθρώπινου γένους. Ό,τι υπόσχεται η εργασία το εξασφαλίζει η λεηλασία. Πλάι στους μετανάστες να γίνουμε συνειδητά ξένοι. Ενωμένοι να δημιουργήσουμε μια κατάσταση Αναρχίας, να ορίσουμε για ξεκίνημα το σημείο Α όπου δεν υπάρχει επιστροφή». Χούλιγκαν της συνείδησης.

192

Ο γερμανός ναζιστής καλλιτέχνης θα φωταγωγήσει τον Παρθενώνα στις επετειακές εκδηλώσεις για την ημερολογιακή αλλαγή του αιώνα. Θα υψώσουμε τα πλαστικά ποτήρια της

σαμπάνιας, κάτω από την Ακρόπολη, ψάλλοντας μέσα σε μαύρα σακούλια «αρχαίο πνεύμα αθάνατο» και «ντιρλανάτ ντιρλάνταντα». Ο χουντικός στη δουλειά με ακούει που γκρινιάζω, με κοιτάζει με μάτια που λάμπουν και θυμάται την τέχνη του βασανιστή. «Εσείς του εξωτερικού είσαστε πολύ ευαίσθητοι», λέει. «Στα ηλεκτροσόκ βεβαίως», του απαντώ.

193

«Τα μόνα σύνορα είναι τα ταξικά». Στον τοίχο του Κυβερνείου της Κυναίδου.

194

«Σε πειράζει να βγάλω το πάνω μέρος του μαγιό;», με είχε ρωτήσει η Έρικα στη Γούπα, κι ύστερα έγινε καπνός. Με πειράζει που τα φτιάχνω συνέχεια με καμπούρες, και στραβοκάνες. Πρέπει να στρέψω την προσοχή μου στις αθλήτριες και στις Μολδαβές.

195

Τοίχο-τοίχο πάει το πρεζόνι στα τελευταία του, στην οδό Πειραιώς, πάει και πέφτει ουουουόπ στην άκρη του δρόμου, μπροστά στα μάτια μου. Σάλια, αίμα και βλέννες στο πρόσωπο του. Ο αστυφύλακας που κατέβηκε από το περιπολικό τον κλοτσούσε με το πόδι, κοιτούσε να δει αν ακόμα είναι ζωντανός.

196

«Ρήμαξε το κωλόσπιτο μ' αυτούς τους σεισμούς. Καιρός να το δώσω αντιπαροχή», λέει ο Σωτηράκης, ενώ κάνω πως κυνηγάω μία κατσαρίδα.

197

Αργότερα σπρώχνω με την ησυχία μου τα πiónια στη σκακιέρα, βάζω μυρμηγκόσκονη στο νιπτήρα, αλοιφή στους αγκώνες για την ψωρίαση, κι όταν αρχίζω να βαριέμαι, μιλάω μόνος μου στον καθρέφτη...

199

...ή βγαίνω στο δρόμο και παίζω τένις με τον τοίχο, όπως στο Χαρούμενο Σίδνεϊ. Ύστερα πλένομαι, κάθομαι και αυνανίζομαι μπροστά στη φωτογραφία σου, ξαναπλένομαι. Βάζω αλοιφή στο πουλί μου και κοιμάμαι μ' ένα βιβλίο: πώς να κάνετε έρωτα σε μια Κατίνα.

200

Αλλά δεν κοιμάμαι ακόμη, σκέφτομαι το κορίτσι που αναβοσβήνει τσίτσιδο στη φωτεινή πινακίδα. Είναι το σπουδαιότερο μνημείο αυτής της Πολιτείας. Σκέφτομαι ότι θα πάω στην Ινδία, ότι θα μάθω πιάνο, μπορεί και γιαπωνέζικα. Σκέφτομαι τη φράση του Μπαρτ: «Συγγραφέας είναι όποιος μπορεί να παίξει με το σώμα της μητέρας του». Φτάνει αυτό μαμά;

Διακόσια και...

«Γλείψε κι αυτό το κόκαλο», λέει η μαμά, καθώς βγάζω το μαγιό μου, «δε θα το φας κι αυτό; Διακόσια και το πληρώσαμε, άντε να τελειώνουμε. Τελειώσαμε». (δε)